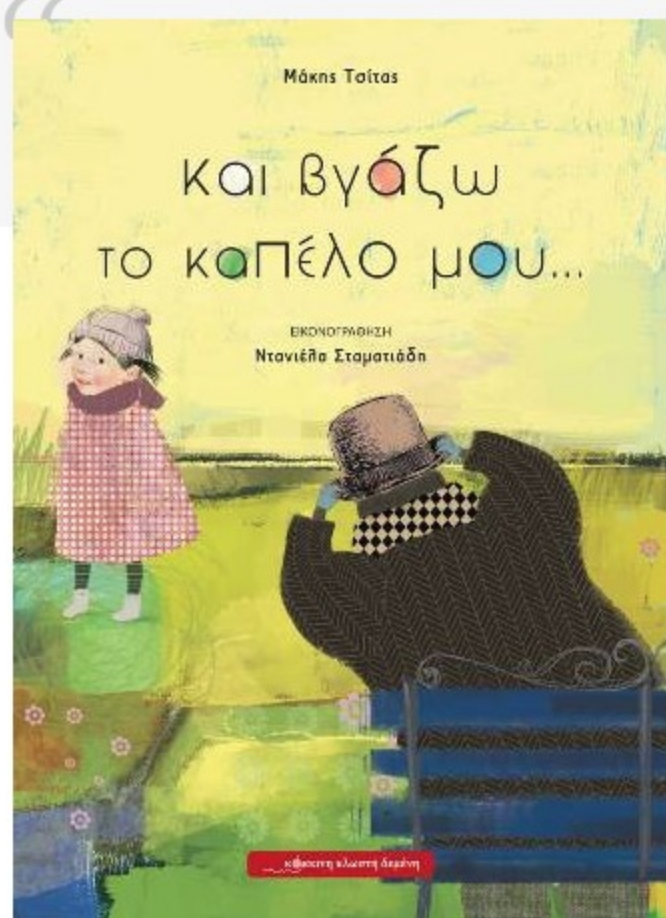

«Ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις τι πραγματικά θέλει ένας κακός λύκος από τα παιδιά»

Γράφει η **Ασημίνα Ξηρογιάννη** //

Μάκης Τσίτας «Και βγάζω το καπέλο μου...», εικονογράφηση: Ντανιέλα Σταματιάδη, εκδ. Κόκκινη Κλωστή Δεμένη, σελ. 32

Ο λύκος του γνωστού παραμυθιού είναι ο κακός της υπόθεσης, αφού το μόνο που έχει στο μυαλό του είναι να ξεγελάσει την Κοκκίνοσκουφίτσα και μετά να την φάει.

Τι θα γινόταν αν αυτή τον βασάνιζε και τον παραπλανούσε; Ο λύκος -θύμα θα 'ταν ένα αντίστροφο σενάριο που θα είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Ο λύκος είναι πολύ επικίνδυνος όταν βγάζει το καπέλο του και κυνηγά. Κινδυνεύει στ' αλήθεια όποιος βρεθεί στο δρόμο του. Χρειάζεται προσοχή, ειδικά όταν αυτός ο κάποιος είναι μικρά παιδάκια, αθώα και ανυποψίαστα.

Ο λύκος, ο ήρωας της ιστορίας του Μάκη Τσίτα, ξυπνά με κέφι και λέει να βγει μια βόλτα. Βάζει καπέλο και μαύρα γυαλιά και βγαίνει. Στο πάρκο που

πηγαίνει συναντά μια παρέα παιδιών που αναζητούν κι άλλον για να παίξουν επιτυχώς το παιχνίδι τους και κείνος προσφέρεται αμέσως να τα βοηθήσει. Μέχρι που όταν αποκαλύπτεται πώς είναι ο κακός ήρωας του γνωστού παραμυθιού, τα παιδιά φεύγουν έντρομα, ενώ ο φύλακας συλλαμβάνει τον λύκο και τον κλείνει στη φυλακή και όλοι είναι χαρούμενοι.

Μια άλλη μέρα εμφανίζεται ένας άλλος λύκος που όταν βρίσκει το καπέλο, τα γυαλιά ηλίου και τη γενειάδα του προηγούμενου λύκου τα φοράει και, ενώ διαβάζει εφημερίδα και κρύβεται πίσω από αυτήν, έχει το νου του να δει μήπως έρθουν άλλα παιδιά.

Το βιβλίο του Μάκη Τσίτα «και βγάζω το καπέλο μου» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Κόκκινη κλωστή δεμένη» θέτει ευαίσθητα κοινωνικά ζητήματα μέσα από μια ιστορία με αλληγορική χροιά, εμπλέκοντας σε αυτήν παλιά και σύγχρονα πρότυπα. Μπορούν τα παιδιά να εμπιστευτούν έναν άγνωστο χωρίς να πάθουν κακό; Πολλές φορές τα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται και χρειάζεται σύνεση και διορατικότητα, όμως τα μικρά παιδιά δεν έχουν. Οπότε μοιραία αυτά είναι απροστάτευτα εκτός κι αν βρεθεί στο δρόμο τους κάποιος φύλακας- άγγελος, κηδεμόνας ή προστάτης για να τα σώσει.

Αλλά τι γίνεται στην περίπτωση που δεν βρεθεί τελικά. Ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις τι πραγματικά θέλει ένας κακός λύκος από τα παιδιά. Ακόμα κι αν ξέρεις, ή νομίζεις ότι ξέρεις, ποτέ δεν μπορείς να είσαι απολύτως σίγουρος, γιατί όλα στη ζωή είναι απολύτως σχετικά. Δύο ακόμα παρατηρήσεις: Πρώτα πρώτα η ίδια η ζωή εγκυμονεί κινδύνους που δεν πρέπει αυθαίρετα να θεωρούμε αμελητέους... Οπότε ερώτημα: τα παιδιά πρέπει να βγαίνουν έξω χωρίς καμία επίβλεψη; Δεύτερον: μπορεί ένας λύκος να είναι ποτέ καλός; Ή μήπως δεν μπορεί λόγω της πάγιας στερεοτυπικής αντίληψης που τον συνοδεύει;

Παιχνιδιάρικος ο τόνος και το ύφος του, αλλά τροφή για συζήτηση δίνει το σύγχρονο αυτό παραμύθι.

Η Ντανιέλα Σταματιάδη έχει πολλά κλασικά στοιχεία στην εικονογράφηση της, όμως έλκει το μάτι με τα ζωηρά και εκφραστικά της σχέδια. Παιδιά που τρέχουν. Λύκος σε κίνηση. Πανέμορφη και θεατρική η εικόνα που ο φύλακας διώχνει το λύκο και αυτός φεύγει με σκυφτό το κεφάλι.

Τελειώνει το βιβλίο, και ο αναγνώστης αναρωτιέται αν στ' αλήθεια εμφανιστούν άλλα παιδιά. Και αγωνιά για την τύχη τους.

Ο Μάκης Τσίτας δεν χρειάζεται συστάσεις. Μέσα από λιτές, έξυπνες και ουσιαστικές ιστορίες «δείχνει», ανοίγει δρόμους στους μικρούς αναγνώστες, χωρίς να ηθικολογεί ή να μέμφεται.

Μάκης Τσίτας